

Скорик: [у бік]: Вже забув як та промова починається — треба буде хіба по своєму починати. [В голос]: Панно Юлю, ми вже довгий час знаємося — чи не правда?

Юля: Так, пане Скорик, поверх сім літ, думаю. [у бік]: Відай думає освідчити ся. [В голос]: Я завважила, що із кожним днем старію ся а й у вас також зморщки запримічаю. (у бік): Коли се його не зрушить, то вже не знаю, що почати.

Скорик: І ми вже красше не зможемо себе пізнати — чи не правда?

Юля: Здається, ні, оскільки я про себе можу сказати.

Скорик: Ми розуміємо одно другого дуже добре, чи не так, Юлю?

Юля: Так, мені здається, що я вже добре знаю, який із вас мущина. а ви певно також зміркували яка я.

Скорик: Незбита правда! Я знаю добре яка з вас дівчина! [мовчанка. По